

# POLOMLJENA KOČIJA



Zgodba: Barbara Fürst  
Ilustracije: Tanja Fürst  
Komisija za preprečevanje korupcije, 2016

**N**ekega poletnega jutra, tako zgodaj, da si je sonce še pretegovalo noge za gorami in še niti približno ni bilo pripravljeno za sprehod čez nebo, je po cesti v Sladki dol peljala čisto prava kočija s konjem in kočijažem. Kar ne bi bilo nič čudnega, če bi bil Sladki dol mesto v kakšni stari pravljici, a ni tako, Sladki dol je majhno mesto, z vsemi modernimi dodatki, od avtomobilov do banke, trgovin, kavarne in slaščičarne.



**K**o je sonce vzšlo, je kočija prispela na glavni trg v Sladkem dolu in kočijaž Matjaž je začel pozvanjati z zvoncem in prebujati prebivalce. Obenem je klical: »Peljite se s kočijo, v kateri so se nekoč peljali graščaki! Ena vožnja samo tri evre!«



**K**malu se je na trgu zbrala množica radovednežev, ki so si prišli ogledat kočijo, in kočijaž Matjaž je zadovoljno razlagal: »Prva vožnja bo čez eno uro, zadnja pa ob zatonu sonca, še preden pade noč, saj v temi moj konj Miško slabo vidi. Zato se hitro postavite v vrsto, da se boste zagotovo peljali.«

Otroci in odrasli so se res kar hitro začeli postavljati v vrsto, Mojca, ki je stanovala na drugem koncu mesta, pa je tekla, kolikor so jo nesle noge, domov po denar.





**Ž**e od daleč je Mojca klicala: »Mami, mami, hitro mi pripravi tri evre, da bom šla lahko na vožnjo s kočijo! Mami, proosim!« Mojčina mama je najprej debelo gledala, o kakšni kočiji govori Mojca, ko pa je slišala, kako zeeelooo si Mojca želi peljati se s kočijo in da bi mnogo raje to, kot oblekice za punčko, ki si jih je želela prejšnji teden, ji je mama dala denar in Mojca je odhitela nazaj proti kočiji.



**K**o je prišla na trg, se je vrsta vila že z enega konca trga do drugega, kot da bi se prav vsi prebivalci Sladkega dola želeli popeljati s kočijo. Mojca je bila zadnja v strašansko dolgi vrsti, pred njo pa je hvala bogu stal njen prijatelj Nejc, tako sta se lahko pogovarjala in je čakanje hitreje minilo. Nejc je zaskrbljeno gledal kačo ljudi pred sabo in dejal: »Joj, Mojca, pa res misliš, da bova prišla na vrsto? Ljudi je ogromno ...« »Upam, da bova res. Tako zelo si želim peljati se s kočijo, kot se vozijo v pravljicah!« je z upanjem v glasu odvrnila Mojca.



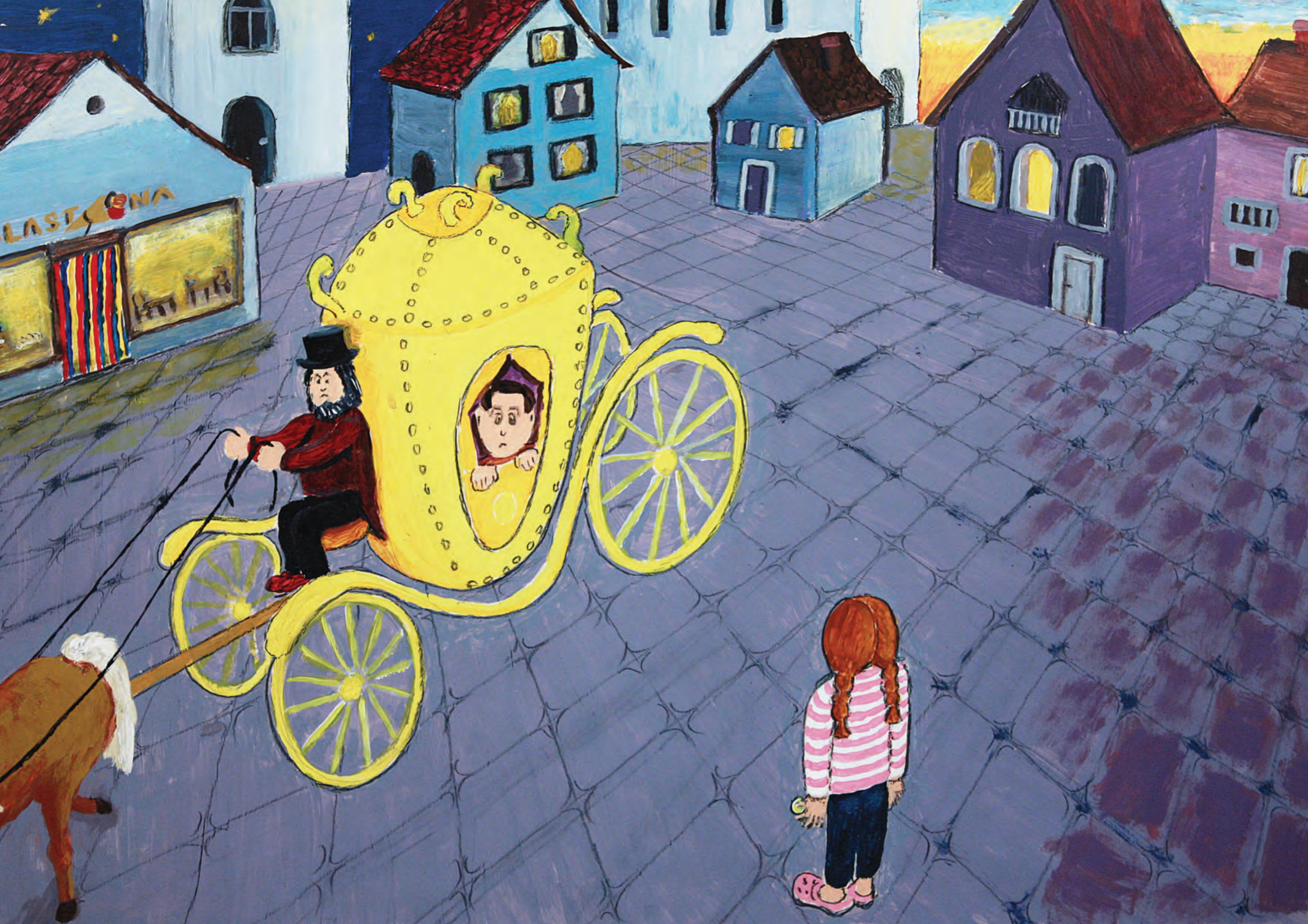
SLASTIONA

**M**edtem se je na prizorišče primajal Tevž in ob pogledu na vrsto začel razmišljati, kako bi se lahko peljal s kočijo brez čakanja. Kočijaža Matjaža je poklical za vogal prve hiše in mu dejal: »Poslušaj kočijaž, namesto treh ti dam šest evrov, če je zadnja vožnja moja. Za ta denar boš na zadnjo vožnjo vzel mene, ne glede na to, koliko ljudi bo še čakalo v vrsti. Denar pa dobiš tudi, če ne bo nihče več čakal in bom jaz zadnji.« Kočijaž se je najprej mrščil, saj mu ni bila všeč misel, da bi moral vriniti fanta v vrsto. Obenem pa je potreboval vsak evro, saj je bila kočija od vseh voženj že precej potrebna obnove, in kočijaž še niti približno ni imel dovolj denarja, da bi jo prenovil, tako kot si jo je želel. Zato je Tevžu rekel: »Dogovorjeno. Pridi na trg malo pred sončnim zahodom.« Pri sebi pa si je mislil: »Eh, bom že kako, pohitel bom z vožnjo ostalih in prepeljal vse, še preden pride tale mulec.« Tevž pa se je nadvse zadovoljen odpravil domov, saj mu ni bilo treba čakati v vrsti, zdaj ko si je zagotovil zadnjo vožnjo.



**D**an je počasi mineval in ljudje so vztrajno čakali na trgu, da izkoristijo priložnost in poskusijo, kako je peljati se, kot so se nekoč princeske in princi. Med njimi sta vztrajno čakala tudi Nejc in Mojca. Kočijaž je cel dan hitel prepeljati vse, ki so čakali, da bi se le izognil vožnji Tevža namesto koga drugega, ki je čakal cel dan. Tako je tik pred zatonom sonca na trgu potrpežljivo čakala samo še Mojca in se veselila, da se ji je celodnevno čakanje le izplačalo in bo lahko tudi ona uživala v vožnji. Kočija se je pripeljala na trg in Nejc je izstopil. Mojca se je že odpravila proti kočiji, ko je iz sence bližnje hiše stopil Tevž in jo prehitel.

Mojca je zaklicala: »Ej, Tevž, jaz sem na vrsti! Kaj se pa greš?!« Tevž se je zmagoslavno obrnil in dejal: » Ne, ne, ne bo držalo! Zadnjo vožnjo sem plačal jaz!« »K..kaj si? Ampak kako? Saj niti v vrsti nisi stal!« je razočarano in presenečeno zajecjlala Mojca. »He, človek se mora malo znajti. Kočijažu sem plačal šest evrov in zadnja vožnja je moja,« je važno odvrnil Tevž. »Ampak to ni pošteno! Vsi smo morali čakati v vrsti! Jaz sem čakala cel dan na to, da bi se lahko končno peljala! Kočijaž, Tevž niti čakal ni! Ni on na vrsti, jaz sem! Ne morete peljati njega!« je jezna, obupana in na robu solz klicala Mojca. Kočijaž, ki je do sedaj molče gledal v tla, je pognal kočijo s Tevžem v njej in rekel: »Žal mi je, deklica, potrebujem vsak evro. Saj bom še kdaj prišel v vaše mesto, pa se boš lahko takrat peljala,« in hitro odpeljal. Mojca je planila v glasen jok, se od utrujenosti od celodnevnega čakanja sesedla ob steno bližnje hiše in z glavo na kolenih neutolažljivo jokala. Kočijaž Matjaž je medtem odpeljal in se oziral nazaj, da bi videl kaj se je zgodilo z Mojco. Bilo mu je hudo, da je deklico razočaral, in se je jezil nase, da je sprejel Tevževo ponudbo. V tem razmišljanju je konja poganjal vedno hitreje, da bi mu mogoče uspelo priti nazaj k Mojci še pred temo in bi lahko peljal tudi njo. Konj Miško, utrujen od celodnevnih voženj, je pod kočijaževimi ukazi napel vse sile. Kočija je kar poskočila od hitrosti in začela drveti skozi pokrajino tako hitro, da je Tevža postalo strah. Začel je vpiti kočijažu, naj upočasni, ta pa ga ni hotel slišati in je le še bolj priganjal Miška.





**T**ako so drveli nekaj časa po ravni cesti, dokler niso prišli do ovinka. Miško je planil skozi ovinek, a je bila kočija pretežka, da bi jo lahko v taki hitrosti potegnil naprej. Tako je s kolesi zdrsnila s ceste, se prevrnila v jarek in se ob padcu s silnim truščem raztreščila. Vsi trije, Tevž, Matjaž in Miško so popadali na tla.

Mojca je zaslišala močan hrup in stekla pogledat, kaj se dogaja. Kmalu je prišla do razbite kočije in polomljenega kočijaža in Tevža, Miško pa je stal nekoliko vstran in s strahom opazoval razbitine. Mojca je kočijažu in Tevžu, obema stokajočima od bolečin, pomagala iz razbitin. Kočijaž je sedel na rob ceste in s solzami v očeh tarnal: »Joj, prejoj, le kaj mi je bilo, da sem pristal na fantovo ponudbo! Kočija je uničena! Kaj naj zdaj s šestimi evri! Nova stane tisočkrat toliko. Joj, prejoj, kaj bo zdaj z mano, ko bom brez zaslužka!« Tevž pa je le poklapano sedel in od prestanega strahu tiho ihtel. Ko je to opazila Mojca, je sedla k njemu. Tevž je tiho dejal: »Oprosti Mojca, ne bi smel goljufati.« Mojca mu je odvrnila: »Res je, ne bi smel. Samo poglej, kaj je iz tega nastalo.« Tevž je sklonil glavo in rekel: »Ja, vem. Ne bom več, res ne, obljubim.« Mojca ga je objela in stisnila okoli ramen. Ker je tako kočijaža kot Tevža še vedno vse bolelo od padca, je Mojca stekla po pomoč. Kmalu ju je prišel iskat rešilec in ju prepeljal v bolnišnico.



**N**aslednjega dne je Mojca, kljub temu, da je bila še vedno malo žalostna, ker se ni uspela peljati s kočijo, v bolnišnici obiskala Tevža in kočijaža, ki sta se je neznansko razveselila. Zaskrbljenega kočijaža je pomirila, da je Miško na varnem na bližnji kmetiji, kočijaž in Tevž pa sta se ji ponovno opravičila, da sta jo z goljufijo prikrajšala za vožnjo, ki si jo je tako želela in na katero je čakala cel dan. Kočijaž jima je nato povedal, da se je odločil ostati v Sladkem dolu, kjer bo poskusil najti kakšno delo, da si bo z zaslužkom lahko kupil novo kočijo, Tevž in Mojca pa sta se mu ponudila, da mu do takrat pomagata skrbeti za Miška.

